ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. Ř.**, zast. JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Jaselská 940/23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2018, č. j. JMK 25806/2018, sp. zn. S-JMK 159299/2017/OD/Fö, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2019, č. j. 41 A 15/2018 - 64,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2019, č. j. 41 A 15/2018 - 64, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 14. 2. 2018, č. j. JMK 25806/2018, sp. zn. S-JMK 159299/2017/OD/Fö, a rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odbor dopravních a správních agend, ze dne 15. 9. 2017, č. j. MUHOCJ 64176/2017/DSA/OP/Št, sp. zn. MUHO 17915/2013/Št, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve výši 19.456 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odbor dopravních a správních agend (dále též jen „správní orgán prvního stupně“)

ze dne 15. 9. 2017, č. j. MUHOCJ 64176/2017/DSA/OP/Št, sp. zn. MUHO 17915/2013/Št (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností od 13. 8. 2013 (den zadržení řidičského průkazu), jakož i povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.

[2] Prvostupňové rozhodnutí je druhým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věci. Prvním rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 11. 2013, č. j. 131263/2013/OdaP/OP/Št, byl žalobce stejným výrokem uznán vinným ze spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu. První rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2014, č. j. JMK 14406/2013, o odvolání žalobce proti prvnímu rozhodnutí o přestupku, jímž bylo toto rozhodnutí potvrzeno, jakož i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41 A 64/2014 – 77, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti prvnímu rozhodnutí žalovaného v této věci, byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 68/2016 – 88, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V něm žalovaný zrušil i první rozhodnutí o přestupku v této věci a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

[3] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 68/2016 – 88, dospěl k závěru, že se žalovaný nezabýval důkazními návrhy žalobce, a že se krajský soud v prvním rozsudku v této věci nevypořádal s rozpornými skutečnostmi týkajícími se důvodů odmítnutí odběru krve a jejich opodstatněnosti.

[4] Žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou (dále též jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Namítl, že dosud nebylo postaveno na jisto, zda tím, že se podrobil jen části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního předpisu. Nebylo postaveno na jisto, zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve, zda odmítnutí odběru krve z důvodu problémů se žílami bylo opodstatněné či nikoliv a zda nastoupila fikce, že se na stěžovatele hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu. Přesto, že správní orgán učinil určité důkazy, které měly směřovat k prokázání těchto skutečností, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by tyto skutečnosti, které žádal objasnit Nejvyšší správní soud, byly postaveny na jisto. Je nepochybné, že stěžovatel se nebránil odběru jiného biologického materiálu, a to moči, a tímto způsobem mohla být provedena zkouška na přítomnost alkoholu.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že není ani jasné, jak si svědkyně MUDr. K. mohla pamatovat po zhruba čtyřech letech, že stěžovatel odběr moči nepožadoval a také není jasné, proč

takovýto odběr nebyl z lékařského hlediska potřeba. Navíc nebyl proveden ani výslech zdravotní sestry, která byla přítomna, pouze s konstatováním, že takovýto výslech by nic nového nepřinesl a totéž se týkalo výslechu zasahujících policistů, kdy minimálně jeden byl přítomen, přesto však vyslechnut v této věci nebyl.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že přesto, že žádal o odročení nařízeného jednání z důvodu nepřítomnosti svého právního zástupce, nebylo mu vyhověno, a proto nebyl přítomen provedení důkazů. Tím došlo k porušení jeho procesních práv. Má též za to, že bylo porušeno jeho právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu, neboť tato možnost mu nebyla poskytnuta. Správní orgán podle stěžovatele rozhoduje i přes zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadále naprosto stejně zaujatě a vágně jako doposud. S uvedenými námitkami se krajský soud v napadeném rozsudku řádně nevypořádal a jen stručně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu s tím, že provádění dalších důkazů považuje za zcela nadbytečné.

[8] Stěžovatel namítl též zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Předmětný přestupek se stal dne 13. 8. 2013, tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Krajský soud k tomu pouze v bodě 114 napadeného rozsudku odkázal na stanovisko žalovaného, aniž by se jakýmkoliv způsobem vypořádal s touto stěžejní námitkou. Takovéto odůvodnění není podle stěžovatele přípustné a není ani přezkoumatelné, jakými úvahami se krajský soud zabýval. Žalovaný se s námitkou zániku odpovědnosti sice určitým způsobem vypořádal, avšak nevypočetl, kolik přesně uplynuto dnů, resp. let od spáchání přestupku v rámci tzv. objektivní lhůty. Odkázal pouze na ustanovení § 32 odst. 1, 2 a zejména odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. Zde však, na straně 10 rozhodnutí žalovaného, mylně vykládá uplynutí celkové promlčecí doby, v tomto případě tříleté, která běží od spáchání přestupku. Stěžovatel má za to, že v takovémto případě odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání, neboť se jedná o absolutní hranici zániku odpovědnosti, tato lhůta je lhůtou objektivní a nelze přihlížet k žádnému přerušení či stavění lhůty.

[9] Pokud by bylo stanovisko žalovaného správné, pak by pro projednání přestupku nebyla nikdy stanovena lhůta, v níž má být předmětný přestupek projednán. Z hlediska obviněného je takovýto výklad nepřípustný, neboť obviněný nemá žádnou jistotu, že jeho jednání nebude znovu projednáváno. Stěžovatel nemůže doplácet na to, že skutek, který mu je kladen za vinu, se stal za platnosti starého zákona o přestupcích a než došlo k jeho projednání i díky nesprávnému rozhodování správních orgánů došlo ke změně zákonné úpravy. Toto nemůže být přičítáno k jeho tíži. Stěžovatel má za to, že absolutní hranice zániku odpovědnosti uplynula dnem 14. 8. 2016. Do této doby však přestupek projednán nebyl.

[10] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za správný a odůvodněný. Rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí byla vydána v souladu s platnou právní úpravou a práva stěžovatele byla respektována.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[12] Předně je nutno pro pořádek uvést, že přestože se Nejvyšší správní soud stejnou věcí ke kasační stížnosti stěžovatele již zabýval, na tento případ se nevztahuje omezení přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud totiž zrušil nejen původní rozsudek krajského soudu, ale též původní rozhodnutí žalovaného, nadto z procesních důvodů, resp. z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ve věci tak bylo následně vedeno další řízení před správními orgány, které může být v návaznosti na jeho přezkum ze strany krajského soudu bez omezení podroben kasačnímu přezkumu (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165).

[13] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k přezkumu důvodnosti kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Nejprve bylo třeba posoudit námitku zániku přestupkové odpovědnosti, neboť se jedná o námitku, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 3 As 57/2004 – 39, č. 845/2006 Sb. NSS). Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]*ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“. Stejnou povinnost má i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

[15] Ve vztahu k námitce zániku přestupkové odpovědnosti krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze odkázal na stanovisko žalovaného, vyjádřené v rozhodnutí žalovaného na s. 9 a 10 a ve vyjádření k žalobě s tím, že toto stanovisko je vyčerpávající, že se s ním ztotožnil, a že promlčecí lhůta (v tomto případě tříletá) dosud neuplynula. Takový způsob odůvodnění rozsudku správního soudu není nepřípustný, resp. nepřezkoumatelný, jak namítal stěžovatel, neboť je-li rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno a je-li z něho zřejmé, z jakých důvodů a na jakém základě žalovaný dospěl ke svým závěrům, může si soud tyto závěry se souhlasnou poznámkou osvojit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[16] Žalovaný se ve svém rozhodnutí s námitkou uplynutí promlčecí doby vypořádal tak, že ke spáchání skutku sice došlo za účinnosti zákona o přestupcích, nicméně na plynutí promlčení doby mělo vliv jednak vedení soudního řízení správního a jednak změna právní úpravy správního trestání, neboť od 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalovaný dále odkázal na § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., který (ještě ke dni vydání rozhodnutí žalovaného) stanovil, že

„(u)*stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.

[17] Žalovaný pak následně s odkazem na § 30 odst. 1 (promlčecí doba činí u tohoto přestupku 1 rok), § 31 odst. 1 (promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku), § 32 odst. 1 písm. c) [do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní], odst. 2 písm. a) a b) [promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku i vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová] a odst. 3 (pokud byla promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek v daném případě zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání) zákona č. 250/2016 Sb. uzavřel, že pokud mezi spácháním skutku a zahájením soudního řízení správního neuplynul ani jeden rok a mezi pravomocným ukončením soudního řízení správního do doby vydání rozhodnutí žalovaného uplynulo něco málo přes půl roku, doposud neuplynula celková tříletá lhůta k projednání přestupku.

[18] V průběhu řízení o kasační stížnosti Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) větu první § 112 odst. 2 přestupkového zákona dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 26. 2. 2020. Ústavní soud následně nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, ze stejného důvodu zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 22. 7. 2020. V tomto nálezu (body 21 – 24) shrnul:

[19] V „*nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuálního. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věty první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch*

obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. (...)

[20] *Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. nález ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.* (...) *Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl.zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější*".

[21] V posuzované věci tak bylo nutno určit, který právní předpis je aplikovatelný pro řešení otázky zániku odpovědnosti za projednávaný přestupek.

[22] Ke spáchání skutku v posuzované věci došlo dne 13. 8. 2013. Dle právní úpravy zákona č. 250/2016 Sb. by k prekluzi odpovědnosti nedošlo; v tomto ohledu posoudil žalovaný otázku zániku odpovědnosti správně. Vzhledem k důvodům pro přerušení řízení (oznámení o zahájení řízení o přestupku – dne 29. 8. 2013, vydání rozhodnutí o přestupku, jímž byl stěžovatel uznán vinným – dne 12. 11. 2014, vydání rozhodnutí o odvolání – dne 22. 4. 2014), v jejichž důsledku by podle § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. počala běžet promlčecí doba nová, vzhledem ke stavení běhu lhůty v období řízení před správními soudy podle § 32 odst. 1 písm. c) tohoto zákona (probíhalo do 4. 7. 2017) a zejména vzhledem k tomu, že podle § 32 odst. 3 tohoto zákona činí maximální promlčecí doba tři roky od spáchání přestupku, by přestupková odpovědnost stěžovatele nezanikla, neboť projednání přestupku netrvalo ani dva roky.

[23] Oproti tomu podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. První rozhodnutí žalovaného o přestupku stěžovatele nabylo právní moci dne 5. 5. 2014. Ode dne spáchání skutku do dne vydání prvního pravomocného rozhodnutí o přestupku tak uplynulo 8 měsíců a 22 dnů. Řízení před správními soudy bylo ukončeno dne 4. 7. 2017, právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 68/2016 – 88. V případě promlčecí doby podle zákona o přestupcích se aplikuje § 41 s. ř. s., podle něhož „(*s*)*tanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů* (...) *lhůty pro zánik odpovědnosti,* (...), *tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží*". Ode dne 5. 7. 2017 tedy pokračoval běh lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 27. 2. 2018, což činí od právní moci zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu 7 měsíců a 22 dnů. Je tak zjevné, že při počítání promlčecí doby podle právní úpravy účinné ke dni spáchání přestupku, nebyl přestupek stěžovatele projednán do jednoho roku od spáchání skutku (tj.

včetně nabytí právní moci rozhodnutí – k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001-56, č. 329/2004 Sb., či ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 41/2010 – 66), neboť celková doba jeho projednání (aniž by bylo nutno ji zcela přesně specifikovat na dny) přesáhla 16 měsíců. Podle zákona o přestupcích tak již přestupek nebylo možné projednat, neboť přestupková odpovědnost stěžovatele zanikla.

[24] Nutno podotknout, že podle zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 nezpůsobovalo oznámení o zahájení řízení o přestupku či vydání rozhodnutí o přestupku, jímž byl stěžovatel uznán vinným, přerušení lhůty k projednání přestupku, jak nyní činí zákon č. 250/2016 Sb. v § 32 odst. 2, a proto tyto skutečnosti neměly na běh promlčecí doby vliv. Ke změně zákona o přestupcích v tomto směru došlo až jeho novelou č. 204/2015 Sb., kdy zároveň došlo k prodloužení maximální promlčecí doby na 2 roky (§ 20 odst. 2 a 3). To však nemá na posuzovanou věc vliv, neboť dle přechodných ustanovení k této novele se řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této novely. Zároveň dle citovaných přechodných ustanovení se § 20 zákona o přestupcích ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti novely o přerušení běhu lhůty zahájením řízení použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti novely).

[25] S ohledem na citované závěry Ústavního soudu, je tak třeba posoudit promlčení podle právní úpravy zániku odpovědnosti za přestupek účinné ke dni jeho spáchání, tj. podle zákona o přestupcích, neboť se jedná o právní úpravu pro stěžovatele příznivější.

[26] Jak bylo uvedeno již výše, k zániku přestupkové odpovědnosti je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Nejvyšší správní soud byl tedy povinen rozsudek krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů zrušit. Pro nadbytečnost pak již nebylo nutno vypořádávat další kasační námitky.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem, tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu celkem ve výši 3.000 Kč, dále na náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby, účast na jednání), tedy 9.300 Kč a tři režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 10.200 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě celkem 16.342 Kč.

[29] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel právo náhradu nákladů právního zastoupení za jeden úkon ve věci (sepis kasační stížnosti) po 3.100 Kč a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3.400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč Kč. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 4.114 Kč. Celkem za obě řízení je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovateli 19.456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu